

vulkancic.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Назив оригинала:

Julie Sykes

UNICORN ACADEMY: LAYLA AND DANCER

Text Copyright © Julie Sykes & Linda Chapman, 2018

Illustration Copyright © Lucy Truman, 2018

This translation of Unicorn Academy: Layla and Dancer
is published by arrangement with Nosy Crow® Limited.

Права за српско издање © 2022 Вулкан издаваштво

ISBN 978-86-10-04420-1

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Лејла и Плесач

Џули
Сајкс

Илустровала
Лузи
Труман

Превела Марјана Калинић

 Вулканчић

Београд, 2022.

Сунце је обасјавало велике, мермерне куле Академије једнорога док је Лејла трчала ка одељку са коњушницама. Није могла да дочека да свом прелепом једнорогу Плесачу покаже нови светлуцави лак за копита који су јој послали родитељи. Испланирала је да му најпре ишчетка баршунасто крзно, а да му потом обоји копита.

Лејла је одувек обожавала једнороге. Када је, након десетог рођендана, са својим родитељима путовала дуж читавог Острва једнорога како би постала ученик на Академији једнорога, остварио се њен највећи сан. Током првог дана боравка на Академији, сви ученици су били

Џули Сајкс

упарени са својим једнорозима. Сваки пар је провео наредну годину радећи заједно и учећи како да верују једно другом, након чега ће моћи да се повежу и заврше годину тако што ће постати чувари Острва једнорога.

Лејла је била одушевљена када ју је госпођа Јагорчевић, мудра главна наставница, упарила са Плесачем. Он је био веома наочит, а његово снежнобело крзно било је украшено ружичастим, жутим и индиго шарамма, које су одговарале бојама његове гриве и репа. Међутим, Лејла га је ипак највише волела због његовог љупког и пажљивог карактера. Био је савршен!

Права сам срећница, помислила је када је стигла до одељка са коњушницама. Боравак на Академији био је невероватан. То није било само због тога што је имала сопственог једнорога већ и зато што је волела да похађа часове. Премда је испрва била прилично стидљива, касније је учврстила своје пријатељство са осталих пет девојака из спаваонице Сафир.

Лејла и Плесач

Сјајна аутоматизована колица пуна сена у одељку са коњушницама тетурала су се низ пролаз испред ње када је ушла унутра. Лејла је узвикнула: „Добро јутро!“ Међутим, одговора није било. Боксеви у којима су спавали једнорози спаваонице Сафир били су празни. Како је то јутро било заиста дивно, Лејла је помислила да су једнорози засигурно отишли напоље да се играју. Пожурила је натраг и пронашла их окупљене поред потока дугиних боја који је текао кроз ливаду. Сви потоци и реке на земљишту садрже воду која тече из огромног, магичног Светлуцавог језера у школском дворишту. Та вода је била веома значајна зато што је наводњавала земљиште, хранила људе и оснаживала магију једнорога.

Лејла се зауставила. Сви једнорози спаваонице Сафир – Плесач, Пламена, Дуга, Звездана и Облачак – стајали су на једној од обала широког потока.

„Кладим се да ти то можеш, Плесачу!“, рекао је Дуга, забацивши своју јарко обојену гриву.

„Ти си најбољи у скакању“, додала је Звездана.

Џули Сајкс

„Напред, Плесачу! Напред!“, навијала је Пламена, ударајући предњим копитима о земљу, док је својом ватреном магијом испуштала искрице у ваздух.

Сваки једнорог је имао сопствену магичну моћ коју је требало да открије током боравка на Академији. Плесач још увек није пронашао своју магичну моћ. Лејла се надала да ће то бити нешто попут исцелитељске магије. Заиста би било сјајно када би имао моћ да учини да се људи поново осећају боље. Засигурно није желела да добије нешто страшно попут ватрене магије!

Посматрала је Плесача како се подиже на задње ноге. На тренутак је одржао равнотежу, а потом одјурио напред. Галопирао је према потоку, а затим скочио у ваздух, лебдећи преко воде грациозно попут орла. Слетео је безбедно на другу страну обале, након чега су сви једнорози зањиштали.

„Тако си добар у скакању!“, узвикнуо је Облчак дивећи му се.

Плесачеве очи су засијале од поноса. Међутим, Лејла је осетила тугу у срцу. Плесач је изванредно скакао и Лејла је знала колико он ужива у томе, али је она мрзела брзо галопирање и скакање па је избегавала те активности по сваку цену.

„Ми остали никада нећемо моћи да скочимо толико далеко“, рекла је Звездана.

Дугине очи су се зацаклиле. „Претпостављам да ћемо онда морати да користимо магију како бисмо прешли преко!“

Џули Сајкс

Забацио је гриву, након чега се из средишта његовог чела појавила шарена светлост. Она се извила у облику лука преко читавог потока, формирајући мост од дуге, и зауставила се када је додирнула тло. Једнорози су зањиштали од среће и загалопирали преко моста, а потом окружили Плесача.

Лејла је оклевала на тренутак, али је ипак гурнула лак за копита у џеп и кренула натраг ка школи. Оставиће Плесача да се забавља са својим пријатељима. Може да му обоји копита и неки други пут.

„Лејла! Сачекај!“

Иза ње се зачуо звук копита у споријем галопу. То је био Плесач. „Јеси ли мене тражила?“ Почео је да је гурка њушком, а она је осетила налет среће док је удисала његов слатки мирис – мешавину сена и бобичастог воћа.

„Јесам. Имам неки нови лак за копита, али је изгледало као да се забављаш.“ Лејла га је загрлила. „Иди и настави да се играш. Могу да ти обојим копита касније.“

Лејла и Плесач

„Игра је завршена. Јеси ли видела како сам прескочио најшири део потока?“ Плесач се приљубио уз њу, а она је извадила лак за копита из џепа. „Златно и сребрно! То је тако шик! Можемо ли одмах да одемо до коњушница и испробамо га?“

„Заиста ми не смета ако желиш да останеш овде“, рекла је Лејла.

„Радије бих да будем са тобом.“ Погледи су им се срили.

Лејла се насмејала, па су се упутили натраг ка коњушницама. Она је целим путем грлила његов врат, због чега се Плесач осетио веома вољено. Пожелела је да може да му буде бољи пријатељ – знала је да би он волео да му се она придружи у галопирању и скакању.

Док се прстима играла његовом ружичастом, жутом и индиго гривом запитала се када ће се њих двоје повезати. Када се то догоди, она ће одмах сазнати, јер ће прамен њене косе бити у бојама његове гриве. Искрено говорећи, била је мало изненађена што до тога још увек није

Џули Сајкс

дошло. Четири од шест девојчица из њене спаваонице већ су се повезале са својим једнорозима. Можда ће се то догодити када Плесач напакон открије своју магију. Забрињавајућа мисао се јавила у њеној глави – можда он неће открити своју магију и можда њих двоје неће успети да заврше ту школску годину.

Већина ученика је проводила само једну годину на Академији једнорога. Међутим, они ученици који нису успели да се повежу са својим једнорозима, или они чији једнорози нису открили своју магију до краја прве школске године, остајали су и дуже. Лејли није сметала та могућност да остане дуже на Академији једнорога, али би ипак било чудно да сви њени пријатељи заврше школску годину осим ње.

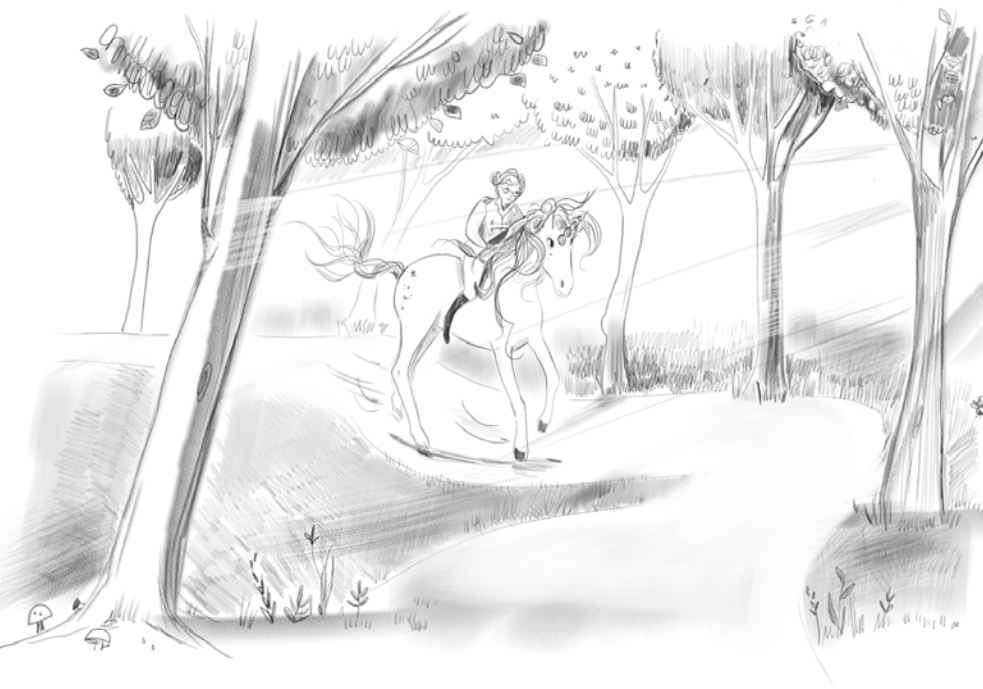
„Погледај, ено госпође Јагорчевић“, рекао је Плесач.

Лејла је испратила његов поглед. Главна наставница је у споријем галопу јахала на свом величанственом једнорогу Мудрацу, идући преко школског дворишта према капији. Мудрачева

Лејла и Плесан

грива и реп су лепршали иза њега, одсликавајући златну боју на сунчевој светлости. Постојале су гласине о томе да је он потомак рода првих једнорога који су икада живели на Острву једнорога.

„Питам се куда су се упутили“, рекла је Лејла, видевши да госпођа Јагорчевић носи некакав ранац са собом. „Надам се да је све у реду.“

Џули Сајкс

Обузео ју је својеврстан немир. Одређене злествари већ су се догодиле на Академији једнорога. Испрва је вода Светлуцавог језера била загађена. Потом су неке злочесте чини заледиле језеро. А Лејла је знала да наставници сумњају да је црна магија проузроковала да грмље са бобичастим воћем које је расло у близини школе увене. Бобичасто воће је пресудно када је реч о здрављу једнорога, а њихова магија је тада већ била почела да бледи, све док Ава није пронашла ново грмље бобичастог воћа у планинама. Након свега тога дошло је до толико обилних падавина да је Светлуцаво језеро било поплављено, због чега се школа умало није затворила. Лејла и њени пријатељи из спаваонице Сафир спасли су језеро у свакој од тих ситуација, а госпођа Јагорчевић им је била неизмерно захвална на томе. Међутим, све до овог тренутка кривац није био ухваћен. Сама помисао на то да неко покушава да науди једнорозима и језеру била је ужасна. Лејла није могла да разуме због чега би неко то учинио.

Лејла и Плесачи

„Лејла! Пази!“, одбрусио је неки глас.

Лејла је одскочила и застала. Толико се дубоко била замислила да умало није ударила право у госпођу Копривић, наставницу географије и културе. Госпођа Копривић ју је погледала и уперила свој шпицасти нос у њу, док су јој очи биле укрштене иза наочара.

„Ходаш околo-наоколo са главом у облацима, Лејла! То нимало не личи на тебе.“

„Извините, госпођо Копривић.“

„Убудуће само пази куда идеш. А сад ми се склони с пута. Госпођу Јагорчевић су позвали на хитан састанак, а она је све препустила мени.“

„Да ли је тај састанак у вези са свим лошим стварима које су се овде догодиле?“ Лејла је на основу писама која је добијала од родитеља знала да су сви на Острву једнорога постали врло забринути.

Госпођа Копривић се намрштила. „То није твоја брига. Будући да немаш ништа паметније да радиш, позабави се празним кавезима за бубе који морају да се очисте.“

Џули Сајкс

„Извините, госпођо Копривић, али заиста имам неке веома важне ствари да завршим“, изјавила је Лејла и са Плесачем пожурила у одељак са коњушницама.

Госпођа Копривић је сакупљала тврдокрилце. Премда су Лејли све животиње и сви инсекти на острву били занимљиви, није желела да чисти грозне, старе кавезе. На срећу, госпођа Копривић није кренула за њом, већ се упутила ка школи, зауставивши се накратко како би успут погладила свог једнорога Тимијана.

„Дакле, мислиш да састанак госпође Јагорчевић има некакве везе са свим прошлим догађајима?“, упитао је Плесач.

„Не знам“, одговорила је Лејла. „Можда се опет догодило нешто лоше, а само наставници знају о чему је реч.“

Плесач ју је оњушио. „Уколико је то у питању, онда ћемо морати заједничким радом да пробамо да заштитимо Академију и језеро, баш као што смо раније то чинили.“

Лејла је климнула главом. „Тако је“, одлучно је додала, осетивши како јој се страх увија у стомаку при самој помисли на ту идеју. Заиста није волела авантуре, али је желела да заштити школу. Њене браон очи су се одлучно зацаклиле. „Урадићемо шта год буде било потребно!“

Када је завршила разговор са Плесачем, и након што је обојила његова копита светлуцавим ланком, Лејла је пожурила натраг ка Академији на ручак. Језеро је сијало на поподневној сунчевој светлости и рефлектовало дугине боје, које су потом украшавале зидове школске зграде. Лејла је отрчала у купатило како би опрала руке, а тамо је затекла све остале из спаваонице Сафир.

„Мислим да је то била госпођа Копривић“, рекла је Скарлет.

„Шта са њом?“, упитала је Лејла.

Лејла и Плесан

„Причамо о оној ситуацији када је неко иско-
ристио кишно семе како би поплавио језеро!“,
одговорила је Изабел.

„И ја мислим да је то урадила госпођа Копри-
вић. Она је тако зла“, додала је Скарлет.

Изабел је климнула главом. Она је била Скар-
летина најбоља другарица. „Кладим се да је по-
мислила да ће бити на продуженом распусту ако
се Академија затвори. Она заиста не воли то што
су ученици овде.“

„Што је неубичајено за једног наставника“,
замишљено је рекла Софија.

„Она је тако чудна“, убацила се Оливија. „Ми-
слим, коме је још хоби сакупљање *ивродокрилаца*?“

„Па, тврдокрилци су тако...“ Лејла је заћута-
ла, будући да су њене пријатељице зуриле у њу.
Намеравала је да каже да су *интересантни*, али
се предомислила. „Чудни“, завршила је речени-
цу. „Да ли *заиста* мислите да је госпођа Копри-
вић та која проузрокује све проблеме?“

„Ја мислим“, рекла је Ава. „Сећате ли се како
се задесила у планинама онда када није било

Џули Сајкс

бобичастог воћа за једнороге и када нас је прогонила она стравична маскирана фигура на једнорогу? То је сигурно могла бити она, зар не, Софија?“ Ава је намештала плаву гранчицу цвета споменак коју је увек носила заденуту у својој тамној коси.

Софија је климнула главом. „А док смо тражиле бобичасто воће, биљке су постале зачаране, те су порасле у трновити кавез који нас је заробио. Тимијан, једнорог госпође Копривић, има биљну магију, тако да је могао то да учини.“

Ава је климнула главом. Њене браон очи су се уозбиљиле.

„Сећам се њеног сумњичавог понашања непосредно пре него што се језеро заледило“, рекла је Скарлет.

„Океј, немојте сад да пошизите“, убацила се Оливија, „али погодите кога сам јутрос видела доле код језера како пије неку врсту напитка из мале црне бочице? Госпођу Копривић! А након тога се попела на дрво!“

Све су зуриле у Оливију.

